

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

6. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE X

AARSABONNEMENT 3 KR.	UDGIVER: MARINEFORENINGEN EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR MØNTERGADE 22, MEZZANINEN, TELEFON: BYEN 3448 ANNONCEEKSPEDITION: DR. DAGMARS ALLÉ 22 VALBY — KØBENHAVN, TELEFON: VALBY 828 x	ENKELTE NUMRE 25 ØRE
----------------------	---	----------------------

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL IUEL

KØBENHAVN-KREDSEN

holder Sammenkomst den første Tirsdag i hver Maaned
Kl. 7 Aften i »Harmonien« Nørrevold.

50 AARS JUBILÆUM.

I Aaret 1869 blev flere unge Mennesker (i en Alder af 15 à 16 Aar) som Officerslever (frivillige Lærlinge, som de ogsaa kaldtes) paamonstrede 2 af Marinens Skibe: »Danmark«, der gik paa Foraarstogt, og »Sjælland«, der paa sit Efteraarstogt skulde repræsentere Danmark ved Suez-Kanalens Indvielse, der fandt Sted den 17. November samme Aar, saa Kanalen altsaa i denne Maaned kan fejre sit 50 Aars Jubilæum. Det var Meningen, at disse unge Mennesker skulde prøve Søen og derved blive klar over, om de vilde vælge Sømandslivet som deres fremtidige Livsstilling. Ombord fik de baade praktisk og teoretisk Undervisning i Sømandslære, og efter Togtets Slutning stod det dem frit for at træffe deres Valg. — »Danmark« stævnede imod Nord og Vest anløbende Trondhjem, gik derfra til Irland, hvor den løb ind til Queenstown og derfra til en af Havnene ved den engelske Kanal, før den igen kom hjem. Det var en haard Rejse med Storm og høj Sø, der forvoldte adskillige Kalamiteter ombord, og som nok kunde give en ung Mand en Mening om Sømandslivet. »Sjælland«, ombord paa hvilken der var enkelte af de unge Lærlinge fra Danmark foruden et nyt Hold, stævnede imod Syd og Øst med Suez-Kanalen som det foreløbige Maal. Efter at have anløbet Plymouth, Cadiz og Malta løb den ind paa Reden til den nye anlagte By Port Said ved Mundingen af Suez-Kanalen. Det var en festlig Indsejling; idet hvert af de fremmede Orlogsskibe, der var ankomne til Reden (fra hvert Land, der havde en Marine, var der sendt et Orlogsskib derved for at repræsentere Landet) blev spillet den danske Nationalsang, da »Sjælland« løb ind. Af celebre Personer, der var til Stede ved Kanalens Indvielse, var bl. a. ogsaa den daværende franske Kejserinde Eugenie.

De Dage »Sjælland« laa paa Port Suids Red, blev for os alle uforglemmelige, men smukkeste af dem alle var selve Indvielsesdagen, paa hvilken der var arrangeret en storslaaet Fest med et pragtfuldt Fyrværkeri. — Efter at have aflagt Besøg i Alexandria gik »Sjælland« til Piræus, hvorfra man, naar der var Landlov, selvfølgelig tog op til Athen.

Kong Georg var en flittig Gæst ombord, og af og til var Dronning Olga ogsaa med. I Piræus blev »Sjælland« liggende Julen over, og der manglede ikke et Juletræ paa selve Juleaften, til Dels pyntet af Kunstmalerinden Fru Jerichau, der opholdt sig i Grækenland paa den Tid. Turen gik derefter til forskellige Byer ved Middelhavet, og først i Marts Maaned 1870 kom vi hjem. Det var netop det Aar en haard Vinter, saa »Sjælland« maatte dampe gennem Isen fra Helsingør til København. Af hele Holdet var der imidlertid kun enkelte, der fortsatte til Orlogs og blev Officerer, nogle gik til Koffardis, i alt Fald for en kortere Tid, men hvad enten vi nu blev det ene eller det andet, saa udviklede der sig et saa godt Kammeratskab ombord, at det har holdt hele den lange Tid.

For ti Aar siden samledes saa mange af os, som kunde trommesammen, til en Fest, der blev afholdt paa den kgl. Skydebane, og hvor der iblandt de 17, der var mødt, herskede den fornøjeligste Stemning. Det blev bestemt, at vi skulde samles igen 5 Aar efter, men saa forhindrede Krigen det. Nu i Aar samledes vi igen — 15

i Alt — til Fest, der blev afholdt i Søofficersforeningens hyggelige Lokaler i Bredgade, den 8. Oktober. Straks man kom ind, lagde man Mærke til de to store Billeder af »Danmark« og »Sjælland«, der ligesom for ti Aar siden var ophængte paa Væggene. Kl. 6³/₄ gik man til Bords og der herskede under Middagen den fornøjeligste Stemning; Taler, der i Reglen begyndte med: »kan du huske« eller »jeg husker« satte Liv i det Hele, ligesom der heller ikke manglede Sange, der ved deres fornøjelige Indhold vandt livligt Bifald.

Ved Kaffen og Cigarerne blev der yderligere oprisket gamle Minder. — Hvor forskellige Stillinger »de gamle Drengene« var komne i, viser følgende Liste:

Bering Lüsberg, Slotsforvalter,
Götshe, Kaptajn paa »United States«,
Hammer, Kommandør,
Lakjær, Bogholder,
Lipke, Ritmester,
Maegaard, Kommandør,
Petersen, Kaptajn,
Ryberg, fh. Direktør for kgl. grøn. Handel, Konferensraad,
Schack, fh. Folketingsmand, Kaptejn,
v. Schmidten, fh. Frihavnsdirektør, Kaptejn,
Teisen, fh. Skolebestyrer,
Thonning, Bygningsinspektør, Arkitekt,
Torp, Prof. v. Univ., Dr. juris,
West, Fabrikant og
Wied, Direktør (Aarhus).

Forhindrede i at give Møde var *Asmussen*, Overlærer ved Aalborg Kathedralskole og *David*, Inspektør, Møen.

— I den lange Aarrække er nogle afgaaede ved Døden, og enkelte opholder sig i Udlandet. —

— Ved Festen indløb flere Telegrammer, ligesom alle fra »Sjælland« sendte Telegram med Hilsen til Vice-Admiral *Wandel*, der som daværende Premier-Løjtnant ombord i »Sjælland« var alle Elevernes nærmeste Foresatte. Dagen efter sendte Admiralen en Takkehilsen til hver af de underskrevne paa Telegrammet.

Chefen paa »Danmark« var det Aar Kommandør *Schönheyder* og paa »Sjælland« Kommandør *Malte-Bruun* — senere død som Admiral. —

En af dem, der var med.

AALBORG-KREDSEN

Torsdag den 23. Oktober samledes Medlemmerne paany til en interessant og lærerig Aften, idet en af Marineforeningens faste Støtter, Hr. Grosserer *Vald. Schou*, København, med sædvanlig Velvilje var kommen tilstede for at tale om sin Rejse gennem Indien. Det interessante Foredrag der ledsagedes af en Mængde fortrinlige Lysbilleder, gjorde selvfølgelig stor Lykke, og bragende Klapsalver hilste Hr. Schou, da han sluttede. Man tilbragte derefter et Par Timer i kammeratlig Samvær, inden man brød op med Løftet om igen at samles til det aarlige Torskegilde, der afholdes saa snart Kredsen populære Formand, Fabrikant *Stuhr* vender hjem fra sin Rejse i Frankrig og Belgien, antagelig først i November Maaned.

DEN TYSKE FLAADES SIDSTE TOGT OVER NORDSØEN

UDDRAG AF EN TYSK OFFICERS DAGBOG

17. November. Røgskyer lagde sig tungt om Wilhelmshafen, da Skibene satte Dampen op. Dette var jo hændt mange Gange før, men nu saa man med andre Øjne derpaa, fordi Højsøflaaden skulde begynde sit sidste Togt for at overgive sig til Fjenden. Jeg vilde ikke forlade mit Mandskab, som jeg havde gjort Tjeneste med i fire Aar, men det var haardt at gaa om Bord. Det røde Flag vajede fra Toppen som Tegn paa de sidste Ugers Sammenbrud, og Folkene var alvorlige og rolige, fordi de fleste af dem følte, hvor stor Vanæren var.

18. November. Vi har atter hejst vort Orlogsflag, alle om Bord synes, det ser bedre og mere værdigt ud end de røde Pjalter. Den ubesejrede (?) tyske Flaade gaar ud for at møde Fjenden, som ængstelig undgik os i flere Aar og for at sige til ham: »Tag os, I har vundet Spillet, saa glimrende, som I ikke i Eders vildeste Drømme kunde have tænkt Jer det«. Jeg græd, og jeg skammer mig ikke derover.

19. November. Lidt over Middag gik vi til Søs. Vi forcerede ikke afsted som tidligere, men kravlede frem for at spare paa Kullene. Nordsøen laa saa rolig som sjælden paa denne Aarstid; vi havde ingen Udkig efter Undervandsbaade, og ingen Besætning ved Kanonerne. Om Natten straaledede Lyset ud fra alle Skibene, og der var ingen Grund til at stirre ud i Mørket efter fjendtlige Skibe. Jeg kan ikke lade være med at spørge mig selv om, hvorfor vi har forlignet en saadan Afslutning, og hvorfor alle vore tapre Søfolk forgæves skal ligge paa Havets Bund. Hvem giver mig Svaret paa, hvad der er Sandhed?

21. November. Igaar Morges stødte en af vore Jagere paa en Mine og sank. Der ligger allerede mange dernede og mange vil følge efter, naar Minesøgningen skal begynde. Kl. 8 var vi paa det befalede Sted, og den første britiske Destroyer kom snart efter i Sigte. Mit Hjærte slog voldsomt. Hvis vi endnu havde haft vore Torpedoer om Bord, saa tror jeg, at Destroyeren vilde have faaet andet at tænke paa, men det var maaske godt, at vi lod Vaabnene blive hjemme.

Destroyere har omringet os fra alle Sider, saa vi ganske ligner en Fangetransport. Vore store Skibe er paa samme Maade omsværmet af de britiske Kampskibe og Krydsereskadrer. Vi saa, at Engelskmændene stod paa Post, klar til Kamp med Gasmasker paa, de kunde ikke rigtig forstaa, at vi vilde overgive os uden at slaas fra os. De britiske Skibe var nymalede, og Folkene i deres bedste Klæder, antagelig var det arrangeret for at imponere os.

Langsomt stod vi ind mod vor Ankerplads i Firth of Forth uden at se noget til Land for denne typiske britiske Taage. Flyvere fløj over os, lavende alle Slags Kunst, men en af dem faldt dog i Vandet. Et Luftskib søgte paa alle Maader at vise os, hvor velbyggede vore Zeppelinere er.

22. November. Undersøgelseskommissionen er om Bord. Jeg talte engelsk med Officererne, men kun for at sige det absolut nødvendige. Jeg skal ikke faa dem til at fravige deres Ordre om ikke at fraternisere med os. De ser ikke saa meget efter, om vi virkelig ingen Ammunition og Vaaben har om Bord, men synes snarere at se efter vor øvrige Udrustning, men de har ikke Held med sig, da de især spørger efter Distancemaalere, elektriske Apparater og Røgdvklere, der altsammen blev i Wilhelmshafen. De har kun Kanonerne at se paa. De udsurgte mig om andre Apparater, som jeg ikke kunde forklare dem, da mit Engelske idag er indskænket til Yes eller No.

Søndag den 24. November. Den tyske Flaade tages til Scapa Flow, der bliver ikke Tale om nogen neutral Havn. Skal det endelig være en britisk Havn, vil jeg helst til Scapa Flow, der er der i det mindste ingen til at le af os.

25. November. Scapa Flow er en fortræffelig Havn, godt beskyttet fra alle Sider. Indløbet er beskyttet af Net- og Minespærringer, og her har den britiske Flaade holdt til i fire Aar, det har ikke været behageligt. Det er forbavsende at se, hvor lidt Stedet er udviklet som maritim Basis. Der er kun en lille Dok, nogle faa Værksteder og ingen Kaj for Destroyerne — — — Kun 1 Officer og 19 Mand skal blive om Bord paa hver af vore Jagere, saa jeg kan forlade Stedet med det meste af mit Mandskab. Næsten alle, der bliver, gør det frivilligt, enten af Hengivenhed for deres Skib, eller fordi de haaber ikke at komme tilbage til Tyskland, før Forholdene er normale igen.

2. December. Et britisk Kampskib ligger ikke langt fra os. Vi ser paa, at de britiske Matroser paraderer fra Kl. 9 til 12. Dette gjorde vi ikke selv i den dybeste Fred, og vi er alle ganske forbavsede derover. Saadan er altsaa disse britiske Søfolk, om hvem man i Tyskland fortalte, at de var vendt tilbage fra et Togt til Tyskland og havde hejst det røde Flag.

Imorgen ankommer en tysk Damper, der skal tage os tilbage til Wilhelmshafen.

S—r.

DANSK TOGT TIL JAN MAYEN

Et af Marinens Skibe, Inspektionsskibet »Islands Falk«, har i Sommeren 1919 været paa en lille Ekspedition, som det sikkert vilde have glædet enhver af de gamle Værnepligtige fra Marinen at have været Deltager i.

Under Kommando af Kaptajn Aage Bojesen har Falken besøgt den lille Polarø Jan Mayen, som ligger ca. 550 km. Nordøst for Island.

I Begyndelsen af Firserne opførte en østrigsk Ekspedition, der var udrustet af Grev Wilczek, nogle Huse paa Jan Mayen. Disse Bygninger blev for et Aarstid siden skænket til den danske Stat under Henviisning til, at det nærmest liggende Land, Grønland, henhørte under Danmark, der nu med Tak modtog Gaven.

Ifølge Chefens Indberetning forlod Falken den 2. August Seydisfjord, stod Nord paa og ankom den 4. om Morgenen til Jan Mayen. Der hviler næsten altid Taagebanker omkring Jan Mayen, saaledes ogsaa i dette Tilfælde. Øen blev gjort i Taage, man loddede sig til Landgrunden og ankrede paa Vestsiden af Øen udfor den tidligere østrigske Station. Medens Skibet laa ved Øen var Chefen saa betænksom at give hele Besætningen Lejlighed til at sætte Foden i Land paa den mærkelige lille Vulkanø. Dette blev gjort i forskellige Hold, fordi man meget hurtigt kan blive afskaaret fra al Forbindelse med Land paa Grund af de pludseligt opkommende Storme.

Medens en Kommission arbejdede med Husene, lettede

Skibet den 5. og stod Nord om Øen. Derefter begyndte man paa Arbejderne til Søs, idet hele Landgrunden blev opmaalt, og Lodskud toges ud til mere end 30 Sømil af Land. Arbejdet fortsattes Dag og Nat indtil den 9., da man gik Vest og Syd paa ned mod Island.

Inden Afrejsen var følgende Arbejder bleven udført: Stationshusenene var undersøgt og foreløbig reparerede; 170 Lodskud blev taget paa Dybder op til 1600 Meter, og enkelte Steder blev der foretaget Lokalopmaalinger. Temperaturserier over Havvandets Temperatur blev foretaget paa 11 Steder, ned til 1165 Meters Dybde. Planktonundersøgelser blev foretaget 8 Steder. Strømlasker blev udkastet baade paa Op- og Nedturen, ialt kastedes 210 Flasker, hvoraf nogle allerede er fundet ved Island og indsendt til Meteorologisk Institut.

En Naturforsker var i Land for at undersøge Øen. Fiskeri blev forsøgt fra Skibet, uden dog at give noget Udbytte. Strøm- og Vandstandsmaalinger blev foretaget; Vand- og Bundprøver blev indsamlet.

Vejrforholdene var udmærkede, skøndt megen Taage tit generede Arbejdet. Hver enkelt Mand af Besætningen, fremhæver Chefen i sin Rapport, arbejdede med Lyst og Interesse, og særlig fremhævede han Premierløjtnant *Grove*, der i de 5 Døgn uden Ophør og uden Hvile foretog de forskellige Undersøgelser.

Da hver gammel Værnepligtig glæder sig over hvert godt Arbejde, der udføres i den gamle Marine, har det sin Interesse at rapportere Togtet i dette Blad.

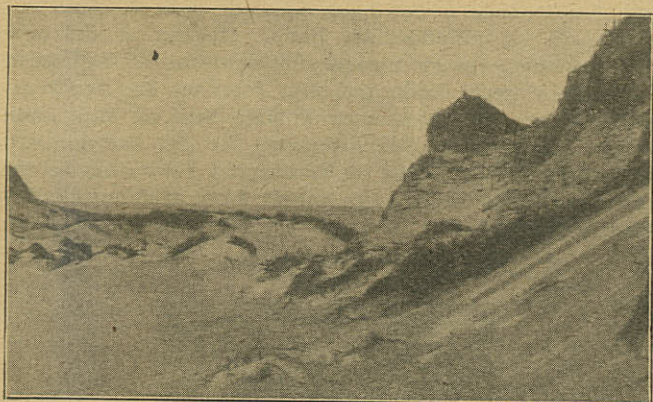
C. I. SPEERSCHNEIDER.

ANHOLT

Danmarks mest ensomt beliggende Ø er sikkert Anholt, som midt i Kattegat, milevidt fra andre beboede Steder, hæver sig af Bølgernes Skød. Øens stejle, forblæste Skrænter og golde Klitter, hvor Marehalmen bølger for Vinden og Maagerne skrige sig hæse i deres rastløse Søgen efter Føde, frembyder paa Afstand et saare trist og lidet indbydende Syn, som, i Forbindelse med dens isolerede Beliggenhed og deraf følgende besværlige Forbindelse med Omverdenen, uden Tvivl afskrækker mange fra at aflægge denne lille stormomsuste Plet et Besøg.

En kort Beskrivelse af dette mærkelige Sted vil derfor sikkert interessere Bladets Læsere, af hvilke mange paa deres Farter gennem Kattegat uden Tvivl ofte har skumlet over denne Sandknold, der her ligger i Vejen for Sejladsen, og med sine Fangarme, de to milelange Rev, i Aarhundreder har været alle Søfarendes Skræk.

Klitparti paa Anholt.

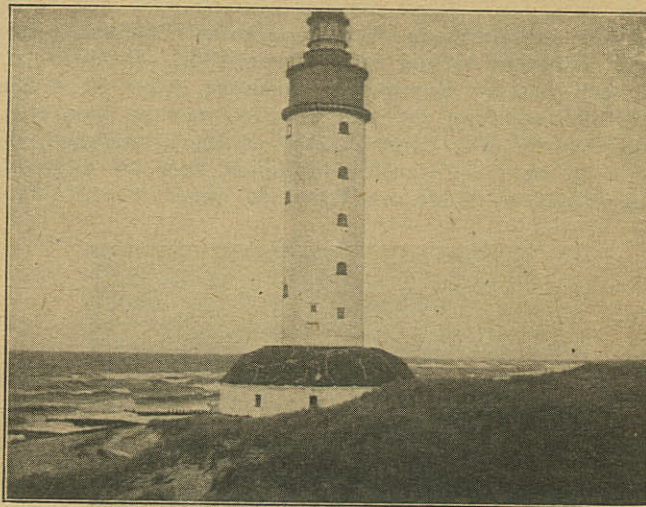
Anholts ældste Historie er skjult i Mørke, og det er egentlig først med Holberg's »Peder Paars«, at Opmærksomheden henledes paa den lille, fattige Ø. Tidligst tilhørte Anholt Kronen, senere ejedes den af den bekendte Ridefoged Hans Rostgaard, og har siden 1770 været i Familien v. d. Maase's Besiddelse.

Den bestaar af en høj vestlig og en lavere østlig Del. Det høje Vesterland dannes af to Højdedrag som i Hesteskoform, med Aabningen mod Sydøst, omslutter et Engdrag, Kæret, tidligere en Arm af Havet, nu Øens bedste Agerland, hvor Øjet om Sommeren frydes ved Synet af bølgerne Kornmarker og duftende Høstakke. Vesterlandet falder brat af mod Søen, og naar sin største Højde i Sønderbjerg (154 Fod) mod Syd, fra hvis Top man i klart Vejr har en storslaet Udsigt over Land og Hav, og under særlig

gunstige Forhold endog kan skimte baade Jylland og Sverige.

Paa Vesterlandet ligger den store, smukke Havn som her, med en Bekostning af 1 Mill. Kroner, er opført for at skaffe de mange Fiskerfartøjer, der til en hver Tid paa Aaret færdes i Kattegat, et sikkert Tilflugtssted, og hvor der ofte, navnlig i Sildetiden, hersker et livligt Røre.

Den østlige Del af den er betydelig lavere, og er øjensynlig opstaaet ved en Hævning af Havbunden. Vældige Bjerge af Sand, afvekslende med nøgne, stenede Revler, giver dette Landskab et øde og trist Præg. Intet kan gro i de evindeligt skiftende Sandmasser som Marehalmen, naar

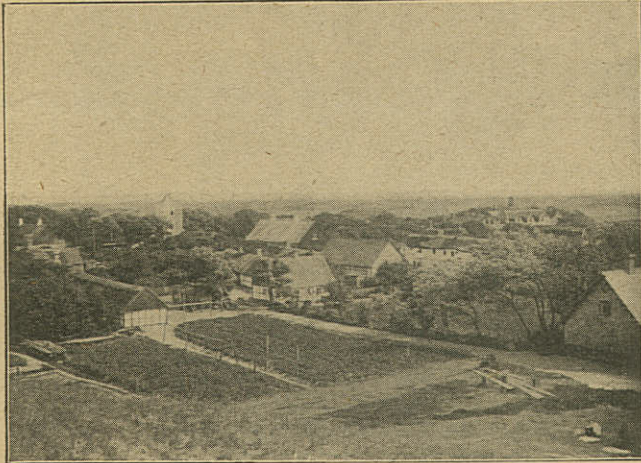

Anholt Fyr.

Stormen farer hen over Øen og taarner det løse Sand op i de mest fantastiske Former, forgæves søger at holde sammen paa. Her findes hverken Vej eller Sti, og hvem der en varm Sommerdag vover sig ind mellem de graagule Sandmasser, hvor Solen brænder som i en Bagerovn, kan let, med lidt Fantasi, tro sig henset i en afrikansk Ørken, og ikke paa en lille Ø i Kattegat.

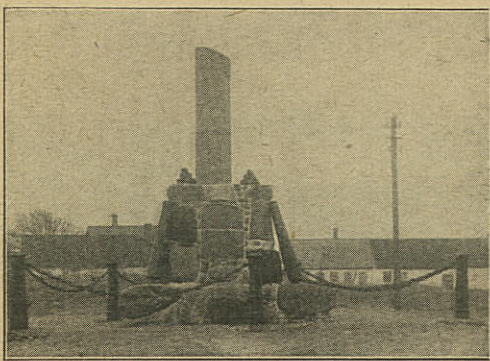
Midt inde i denne Ørken findes de saakaldte Værksteder, hvor Øens første Indbyggere i længst forsvundne Tider tilvarede de smukke Stenredskaber, vi nu beundrer i Nationalmusæet, og hvortil Anholt i Tidens Løb har bidraget med mange og sjældne Eksemplarer. Mærkeligt nok har man aldrig fundet Spor af Bronze- og Jernalderen, hvoraf man maaske tør slutte, at Øen ikke har været beboet i disse to Perioder.

Al Færdsel foregaar langs Stranden, og ude paa Øens østlige Spids, Totten, knejser det høje, smukke Fyr, hvis kraftige Blink, i Forbindelse med Fyrskibet »Anholt Knob«, advarer Skibene mod det farlige Østerrev. Rundt Foden af Taarnet ser man endnu den svære Kasemat, som Englænderne lod bygge da de, i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, holdt Øen besat fra 1809—14. Da laa der her et helt Fort med Volde og Grave, som de stakkels Anholtere, der iøvrigt blev nogenlunde godt behandlet af Fjenden, selv maatte hjælpe til at bygge, og endnu fortæller Øboerne med Stolthed om deres Landsmand, den brave Degn Peter Olsen, der, da de kom slæbende med Vognene, og Guvernøren spurgte dem om de vilde have en Punch, kækt svarede: »No, thank you Sir, horses don't drink grog.«

Anholt By.

Inde paa Øen, vel i Læ bag det skærmende Vesterland ligger Anholt By, sammenklumpet om den lille, hvidkalkede Kirke, og selv om enkelte mere moderne Bygninger er begyndt at skyde i Vejret, bestaar Størsteparten dog endnu af gamle, straatækkede Huse, hvis smaa Vinduer og hældende Skorstene tydelig røber deres Ælde. Foruden Kirken, bør maaske Kammerherregaarden, hvor Øens Ejer undertiden residerer, og Præstegaarden nævnes, men ellers frembyder den lille Landsby intet af Mærkværdighed, det skulde da være det smukke Monument, som for nogle Aar siden rejstes til Minde om Togtet til Anholt den 27. Marts

Monumentet paa Anholt.

1811, da en dansk Styrke, uden Held, forsøgte at fravriste Englænderne Øen.

Mange Mennesker har den lille Ø aldrig kunnet ernære, højest et Par hundrede Stykker, og den isolerede Tilværelse og haarde Kamp Slægt efter Slægt har maattet føre for at afvrise den gølle Jord og det fraadende Hav et nødtørftigt Udkomme, har tydelig sat sit Præg paa Befolkningen, som derfor med sjælden Sejhed holder fast ved alle gamle Sæder og Skikke, og med den for Øboere særegne Tilbageholdenhed kun ugerne gaar med til noget nyt og uprøvet.

I Udseende adskiller Anholterne sig i høj Grad fra den øvrige Del af Landets Befolkning, og efter al Sandsynlighed maa disse Mennesker ansees for at være den sidste Rest af Danmarks Urbefolkning, idet de, ved deres mørke Haar og Skæg, gulagtige Lød og hele fremmedartede Præg, danner en fuldkommen Kontrast til den lyse, nordiske Type, vi nu møder i vort Fædreland. Denne udprægede Raceforskell er imidlertid saa smaat ved at udviskes, idet der ved Giftermaal er kommen en hel Del nyt Blod til Øen. Dog skal der sikkert adskillige Generationer til, inden dette særegne Præg helt forsvinder.

Agerbrug, Fiskeri og Stranding udgør de vigtigste Ernæringskilder, og selv om Anholternes medfødte Sindighed endnu ikke lader dem høste det fulde Udbytte af den Havets Rigdom, der ligger lige ved deres Dør, har Havnens Aabning og den dermed forøgede Omgang med andre Mennesker dog efterhaanden skudt Bresche i mange gamle Fordomme, og paa alle Omraader gaar Øens Befolkning sikkert en lysere og lettere Fremtid i Møde.

I tidligere Tid var Strandingerne hyppigere end nu, og utallige er de Fortællinger om Forlis, Død og Undergang, man stadig ved at fortælle om paa den lille Ø, men selv om det forbedrede Fyrssystem og de mange Dampskibe har formindsket Antallet af slige himmelsendte Gaver, hænder det dog endnu ret hyppigt, at et Fartøj bliver hængende paa Revet. De brave Anholtere er da straks parat med Redningsbaaden, af hvilke der findes to paa Øen, og ikke sjældent er det ved stor Ihærdighed og Udholdenhed lykkedes dem at fravriste Havet sit Bytte og bringe de forkomne Søfolk frelste i Land.

Tidligere fandt Forbindelsen med Omverdenen Sted over Helsingør, en eller to Gange om Maanedene, og i strænge Vintre naar Kattegat var fyldt med Is, kneb det ofte for det lille isolerede Samfund. Senere blev Grenaa Udgangspunktet for den raske Postsmakke, som først en, siden to Gange om Ugen besørgede Trafikken fra og til Fastlandet, indtil man for nogle Aar siden endelig fik et længe næret Ønske opfyldt og ved D. F. D. S. Velvillie og et klækkeligt Tilskud fra Statens Side kom i direkte Dampskibsforbindelse med Hovedstaden.

Som Badested er Anholt endnu ikke opdaget, og kun nogle faa trofaste nyder hver Sommer godt af Øens styrkende Luft og vidunderlige Bade. Maaske er det ogsaa bedst saaledes, thi en forøget Tilstromning af Badegæster vilde sikkert gøre Ende paa den Fred og Ro, der kende tegner denne lille Plet, hvor Fortids Sød og Skik endnu holder sig, og hvor Befolkningens, fra det øvrige Lands, saa vidt forskellige Præg og Tankegang, i Forbindelse med Øens storslaaede Natur, gør Anholt til et af de mærkeligste Steder i Danmark.

ULK.

Postsmakken.